

Hovedgaarde, bliver ved den gjældende Lovgivning, hvorefter Jagtretten altsaa er hos dem, som ifølge denne er berettiget til Jagtret, naar der ikke er complete Sædegaarde med det behørigte Quantum af Bøndergods, som Loven fordrer. Det er en Selvfølge, ligesom den nærmere Ordning af dette Forhold, hvis man ikke vil lade det blive derved, naturligvis vil hjemfalde til den Lov, som ordner Jagtretten i det Hele.

Monrad: Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg virkelig troer, at man havde overseet flere af de i Forbindelse med denne Bestemmelse staaende Spørgsmaal, og at de ikke have været særskilte under Behandling. I alt Fald forekommer det mig, at den ærede Ordfører ikke ganske stemmer med hvad det sidste ærede Medlem yttrede, om hvem der havde Jagtret. Jeg kan i det Hele ikke skjønne, at det er den hensigtsmæssigste Ordning af dette Forhold, at Jagtretten gaaer over til Kongen, ligesom det vist heller ikke er rigtigt, at man først lader den gaae over til Kongen, for derefter igjen at ordne den paa en anden Maade efter 14 Dages eller 3 Ugers Forløb, efter hvilken Tid den ærede Indenrigsminister jo yttrede, at vi kunde vente et saadant Forslag. Jeg finder det derfor rigtigst at ubelade Sen. Jeg kan nu engang ifølge min Natur ikke boie mig for Autoriteter, og fordi Bestemmelsen har staaet i et Lovudkast og har passeret Comiteens sagkyndige Medlemmer, derfor kan jeg ikke antage det ubetinget afgjort, at den er paa sit rette Sted.

Mourier: Det forekommer mig dog, at der kunde være nogen Anledning til at ønske en Paragraph, som den foreslaaede, optagen i den Lov, der gaaer ud paa at have Forskellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn; thi den omhandlede Jagtret paa Fælled knytter sig, efter den gjældende Lovgivning, umiddelbart til en vis Bestielse af privilegeret Hartkorn; og naar ingen Bestemmelse om Ophævelse af denne Jagtret optages i Loven, vedbliver derfor forsaavidt den omhandlede Ulighed mellem de forskjellige Slags Hartkorn at bestaae. Det er vel saa, at det er stillet i Udseende, at vi om føie Tid kunne vente forelagt Udcast til en ny Jagtlov; men det er dog i

alt Fald neppe afgjort, at en saadan Lovgivning vil blive endeligt vedtagen i denne Session. Heller ikke troer jeg, at de Bemærkninger, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de District (Monrad) har fremført, indeholde nogen afgjørende Grund til at forkaste Endringsforslaget; jeg finder ingen Betænkelighed ved at ophæve Fælledsjagten ved en Paragraph i Loven paa to Linier; jeg troer ikke, at man just derfor kan sige, saaledes som den ærede Rigsdagsmand sagde, at man løber hen og forandrer det Bestaaende. Hvad der her behøver ved Loven at bestemmes, lader sig uden Tvivl meget vel udtale i en ganske kort Paragraph; og jeg kan heller ikke skjønne, at der vil møde nogen stor Banfælighed med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem Fælledsjagten skal tilkomme, naar Endringsforslaget antages; thi det er for mig klart, at Svaret herpaa ligefrem kan udledes af Bestemmelserne i Forordningen om Jagten af 20de Mai 1840 § 4.

Ordføreren: Alt hvad den af os foreslaaede Paragraph indeholder, det er kun, at Jagtretten paa Fælled for Sædegaarde er ophævet, og det er alt hvad der skal staae i denne Lov; hvem der faaer Jagtretten derved, er aldeles ligegyldigt; dersom Ingen bliver berettiget til at jage, saa vil jo Bildtet imidlertid blive fredet. (Latter).

Monrad: Naaget man, som af et æret Medlem er yttret, er gaaet ud paa ved denne Lov at udjævne alle Forskjelligheder mellem privilegeret og uprivilegeret Gods, og netop derfor har optaget denne Bestemmelse, saa vil der dog vist endnu blive nogen Ulighed tilbage; thi saaledes, som det vil være det ærede Medlem bekendt af Jagtanordningens § 19, have Giere af Hovedgaarde ubelukkende Ret til at jage med Mynder, og denne Ret synes imidlertid ikke at være ophævet ved denne Bestemmelse.

Hjerrild: Jeg havde ikke troet, at en saa kort Paragraph skulde givet Anledning til saa mange Ord. Det er blevet drøftet fra det juridiske Standpunkt meget betydeligt og meget udførligt, og jeg skal tillade mig, da jeg har en vis Praxis i at gaae paa Jagt, at omtale med et Par Ord, hvormeget praktisk Anvendelse eller hvor stor en Betydning i det